

Proces preobrazbe svijeta pričom

Literarni natječaj Gradske
knjižnice i čitaonice Virovitica za
mlade od 13 do 19 godina

Virovitica, travanj 2024.

GRADSKA
KNJIŽNICA I
ČITAONICA
VIROVITICA

Lanac

U zabačenom dijelu grada S. šetali su ljudi labirintima svojih svakodnevnih uobičajenih aktivnosti. Svatko tko je uspio pronaći sebi posao, išao bi na isti raditi od šest do šesnaest kako bi zaradio minimalnu plaću. Renata, djevojka čiji je vrhunac obrazovanja bila osnovna škola, radila je u krojačnici s ostalih pet žena iz njezina susjedstva. Njezino radno mjesto bilo je poput utočišta sastavljenog od sivila vanjskoga svijeta. Koristila bi svaku priliku za kreativnost iako je znala da će svaki njezin rad završiti zapaljen u malome šporetu koji se nalazio u uredu njezina šefa.

„Požurite, ženske glave!” rekao bi on, obavezno svakoga dana.

Nakon tri godine njezina radna iskustva u krojačnici, odlučila je odustati tražeći novi posao kojim bi, osim novca, mogla zadovoljiti i svoje potrebe. Šetala je besposlena ulicom kvarta koji je osvjetljivala jedna ulična rasvjeta, sačekala je prvi autobus i odlučila otići u moderni dio grada S. u kojemu nije bila gotovo sedam godina. Prvo što je ugledala bio je ogroman plakat bijele pozadine na kojemu je crnim slovima pisalo *Vote*. S obzirom na to da nije znala na što se plakat odnosi, zanemarila ga je. Izašla je iz autobusa i kročila na savršeno održan nogostup, naizgled kao da je upravo napravljen. Divila se savršenstvu betona na kojemu je stajala bosonoga. Osjećala je toplinu Sunca svojim stopalima koja su navikla kretati se bolno.

„Je li sve u redu, gospođo?” upitala ju je žena visokih potpetica.

„Samo se divim ovom dijelu grada”, odgovorila joj je. „Zapravo, došla sam ovdje u potrazi za poslom”, obavijestila je ženu gledajući je skromno.

„Prati bijelu svilu i pronaći ćeš sve što tražiš”, rekla je žena odlazeći.

Istoga trenutka u Renatinim rukama pojavio se početak svile bijele boje koja je vodila u nedogled. Prolazila je između visokih nebodera, dućana, kafića, kroz park, sve dok nije došla do drugoga kraja svile koji se nalazio ispred Udruge volontera grada S. Nije niti znala što znači riječ „volonter”, ali je vidjela kako su u tijeku prijave novih članova. Odlučila je ući u zgradu u kojoj je ubrzo dobila i zadatke koje je ispunjavala s drugim volonterima. Posjetila je park gdje je sudjelovala u aktivnostima za djecu i pomogla u čišćenju grada. Na svaki njezin upit o iznosu koji je htjela dobiti za svoj rad, drugi bi joj se nasmijali.

„Ne radimo za novac, nego za sreću drugih”, začuđeno su volonteri obavijestili Renatu.

„Mislite da ću raditi sve ovo ni za što?” upitala ih je napuštajući park.

Ubrzo, svila se opet pojavila u njenim rukama.

„Možda me ovaj put odvede na bolje mjesto”, rekla si je znatiželjno.

Nakon nekog vremena opet je stigla do kraja svile, ali ovaj put kraj se nalazio ispred oglasa za sudjelovanje na edukacijama na temu širenja svijesti o važnosti recikliranja i štednje energije. Nije bila niti malo zainteresirana pročitati cijeli plakat jer sam je naslov bio poprilično dug, ali odlučila se priključiti nadajući se da može zaraditi koji euro.

„Znate, svijet postaje bolje mjesto tek kada...”, zastao je na par sekundi: „tek kada preuzmete odgovornost za svoje postupke”, izgovorio je do kraja rečenicu muškarac dugih brkova.

Otrčala je iz prostorije gdje se održava edukacija što je brže mogla, ne bi li pronašla ponovno svilu bijele boje. Ugledala ju je u daljini i hitro potrčala prema masi između koje se provlačila svila koja se svake sekunde činila bljeđom i nejasnijom. Nakon što je svila u potpunosti nestala, pred Renatom se pojavila žena visokih potpetica čije je riječi poslušala kada je stigla u moderniji dio grada. Gledala ju je suznim očima očekujući kako će joj opet dati priliku da slijedi svilu bijele boje koja ju je vodila prema nadama i mogućnostima. Umjesto toga, primijetila je crni lanac koji se provlačio kroz masu, gotovo neprimjetan, ali snažan u svojoj mračnosti.

Slijedila je tako crni lanac koji ju je ponovno odveo do njezina kvarta. Došla je do kraja, a potom nestala ispred ulične rasvjete koja je obasjavala štand s novinama na kojima je pisalo „Volontiraj – učini svijet boljim mjestom!”

Tin Hršak

E-mail (iako mrzim tehnologiju)

Danas smo imali zakazan čitateljski klub oko sedam sati navečer. Znaš li o čemu pričam? Ma to ti je onaj klub za koji svaki mjesec čitam knjigu. Znaš, ono kad čitam te knjige dva-tri dana prije kluba. Nemam vremena sada pričati o pojedinostima tog kluba jer se nešto čudno krenulo događati. U našu grupu ušlo je desetak novih ljudi. Ne znam niti jednog od njih. Znaš kako se uvijek žalim o životu u malome gradu. Kako nemam prilike za nekakvo napredovanje, daleko su mi svi ostali gradovi, neki događaji privezali su me uz ovaj grad i istinski želim iz njega, ali većinu ljudi znam. Prolazeći ulicom, vidim puno lica i sve ih znam. Sve ih pozdravljam. Relativno sam i poznata. Ma pričali smo već o tome i neću te zamarati time. Ali, ja ne znam nikoga od tih deset osoba. Nije li to čudno? Sigurno mi se sada smiješ i sigurno mi želiš reći kako su to možda ljudi iz drugih gradova. Razmišljala sam o tome. Nisam tako glupa kao što ti misliš. Mislim kako to nisu prave osobe. Sigurno misliš da sam luda, ali poslušaj me. Sjećaš se one ankete na RTL-u? O tome kako većina ljudi u našoj državi ne pročita niti jednu knjigu u godini. Pričala sam ti kako smatram da su to zatupljeni ljudi koji bulje u ekrane i leže cijeli dan. Kad sam ti to rekla, rekao si mi da ne smijem tako osuđivati druge. Nemoj si umisliti da si prepametna itd., itd. Sve si mi to govorio i svega se sjećam. Ne misliš li da je sve ovo malo čudno? Pa i sam se sjećaš kako su svi u našoj gimnaziji pisali sastavke i zadaće pomoću umjetne inteligencije. Nitko nije htio razmišljati o zadanoj temi. Toliko su bili lijeni da nisu znali pravilno napisati svoje ime i prezime. Znaš da sam se uvijek svađala s njima. Sjećaš se onog mojeg ispada? Sjećam se svake riječi. Ti si sigurno zaboravio, ali meni je to puno značilo. Nikada nisi razumio moj svijet pa naravno da me nisi razumio. Podsjetit ću te!

„Ja ne znam kako ste vi dogurali do ovdje? Do drugog razreda gimnazije?! Još se i hvalite jedni drugima kako vam je neki tamo chat gpt napisao cijeli sastavak i da ste iz toga dobili peticu! Još ste i napisali tuđe inicijale! Jeste li ikada taknuli knjigu? Jeste li ikada čuli za sve te komplicirane riječi koje spominjete? Naravno da niste! Kako bi itko od vas pokušao kad je danas popularno biti glup, varati, ići na koncerte ljudi koji pjevaju o autima i novcima? Svi ste vi truli! Zatupljeni! Nesposobni ste za život! Recite mi da sam naporna i da me nitko ne voli, ali morala sam ovo sve reći. A da ne spominjem kako niste bili u stanju pogledati trosatnu predstavu. Govorili ste da ste u agoniji zbog Krležine 'U agoniji'? Jeste li je pokušali ikada razumjeti? Gadovi jedni! Ne mogu vas više gledati. Te oči

koje ne razmišljaju o svijetu! Te oči koje gledaju kroz mene kao alkoholičari nakon desetog pića. Recite mi što hoćete! Pretucite me! Tu sam! Radite mi što hoćete...”

Marija me ošamarila pa sam samo pobjegla glavom bez obzira. Ma sjećaš se tog dana. Pokupio si me tu noć. Tu noć smo pričali o U agoniji. Takla te isto, ali te bilo sram pred dečkima to pokazati. Vidio si me kako plačem i sjedim uznemirena nakon predstave. Tu noć si me prvi put zagrlio. Ta mi je noć prije bila sve, a sada je mrzim nakon svega što si mi napravio. Ne želim više pričati o tome. Uskoro ću krenuti na klub i jako me strah. Bojim se da dolazi do kolapsa ove civilizacije. Svaki dan viđam sve više strojeva i sve manje ljudi. To me izluđuje i ponekad se želim ubiti jer mislim kako sam sama u svemu ovome. Molim te, piši mi. Budi tu jer više ne mogu. Bojim se za nas i svijet. Krećem sada. Ako ostanem još minutu, zakasnit ću. Nadam se da ću se vratiti živa da ti mogu sve ispričati. Idem sada. U mrak ili možda u svjetlost.

Tvoja M.

Niko Abramović i Anđa Ganjto

Proces preobrazbe svijeta pričom, hoćemo li preživjeti apokalipsu i zašto ne?

Razmišljamo li o budućnosti možemo je smjestiti 3 dana ispred, ali i 7 564 godina unaprijed. Dam se kladiti da 7 465 niste pročitali kao broj nego ste očima proletjeli preko njega jer da jeste primijetili biste da sam zamijenila znamenke 4 i 5 što mi daje sasvim novi broj, novu godinu a možda i novi svijet. Bas zbog takvih ljudi, da ljudi poput vas naša rasa možda neće opstati. Pitate li mene kako izgleda budućnost prvo ću vam postaviti pitanje. Želite li da vam kažem istinu ili ono sto zamišljam. Moja mašta vodi nas u utopiju gdje tehnologija živi u skladu s prirodom, da postoji brdo tehnologije, žica i da to ne smeta korijenju drveća ni cvijeću. Postoje i auti, neki voze cestom drugi zrakom a treći vjerojatno rone pod morem. I unatoč tome naš zrak je čist, spreman da udahnete sve njegove molekule u svoja pluća te da ga izdahnete nazad da ga predate beskonačnom ciklusu kruženja energije na zemlji jer ni ona se ne bi trošila, kružila bi iz oblika u oblik davala život novim stvarima biljkama ljudima i životinjama. Ako pak želite da budem onako racionalna i da govorim istinu, budućnost je u tom slučaju na tankom ledu, visi na rubu, jednom nogom u grobu, a drugom na kori od banane...postoji milijun načina da vam to kažem, ali shvatili ste pouku. Oko nas propada naša priroda, da bismo spasili svijet moramo povećati razvrstavanje otpada, filtriranje voda. Pati nas zrak i trebamo smanjiti ispušne plinove. U budućnosti da je spasimo potrebni su nam roboti leptiri koji pročišćavaju, znate onako lete okolo oku su ugodni. a unutar sebe zapravo imaju filtere s kojima čiste zrak i pomažu nam. Trebamo izumiti i ribe na sličnu foru, ali da skupljaju plastiku jer će je sigurno biti puno za par godina u vodama. Predlažem robote na ulicama koji će čistiti ulice od smeća ali još bitnije opominjat će ljude zbog kojih je to smeće završilo ovdje. U budućnosti ćemo možda ići posjetiti prijatelja iz razreda na Jupiter pa ćemo tako kupiti brzi „tiket“ sjesti u svemirski brod 8 linija 14 i za 8 min i 36 sekundi biti ispred njegove kuće, a kao poklon nećemo mu donijeti čokoladu nego osvježivač zraka jer problem koji će oni imati tada sa zrakom mi smo imali prije n-ti broj godina. Kod nas će to biti stara vijest. Možda ćemo te godine na izborima imati priliku zaokružiti gospodina vanzemaljca s planeta Mars i gospodu zvjezdicu nedaleko od planeta Mars. A možda se zapravo ništa od tog ne dogodi zato sto netko (ne)dovoljno pametan aktivira nuklearku pa digne sve u zrak. Od svih ponuđenih mogućnosti zadnja ima najviše šanse da se dogodi. To je znanstveno

dokazano, slobodno pogledajte, danas se sve znanstveno dokazuje i o svemu postoji taj znanstveni članak. Zbog ljudske naravi vjerojatno nećemo preživjeti, ali ovim putem htjela bih vas pitati da razmislite i da budete dovoljno pametni jer sa svakom uključenom glavom imamo godinu više za nastavak Života. Pa vas lijepo molim, potrudite se da preživimo!

Lucia Knežević

Kad bi svijet bio nešto drugačiji...

Bio je sunčan dan. Čak nešto sunčaniji od svih ostalih dana ovog tjedna. Djevojka duge plave kose sjedila je na verandi i promatrala ulicu. Odjednom se iz kuće začuo glas „Lili! K vrapcu, gdje si opet nestala?“. To je bio Luka, njezin brat blizanac. „Tu sam“ odvrati Lili. „O, u redu“ proviri Luka kroz vrata te se vrati unutra. Lili je znala tako dugo sjediti na trijemu i razmišljati. No danas je većinom promatrala aute koji su prolazili. Odjednom kraj kuće projuri stari crvenkasti Yugo, ostavljajući za sobom oblak crne, smrdljive maglice. Lili se nakašlje te se namršti. Nije voljela takve automobile jer je znala koliko su štetni za okoliš (iako joj je njihov dizajn bio simpatičan). Također nije voljela stare tvornice koje su isto proizvodile puno smoga, plastične vrećice, sječu šuma... Čim je na to pomislila, prekrížila je ruke. Bila je jako „eco-friendly“. Kad odraste, željela je postati liječnica. U dvorištu i u sobi imala je posađeno cvijeće te se brinula o njima. Sjetila se da ih treba zaliti te uđe u kuću. Dok ih je zalijevala, prišao joj je Luka i pitao: „I? Što si danas filozofirala?“ „Ništa posebno“ odgovori Lili, „samo o tome kako sve zagađuje okoliš“. Nakon nekoliko trenutaka tišine Lili progovori: „Mislim, iskreno mi je strašno gledati sve ove svjetske ratove, prirodne promjene i sve to. I ako se netko ozbiljno ne trgne za par godina od Zemlje će ostati samo Ze.“ Zastala je, pa nastavila: „Kad bi svijet bio nešto drugačiji... Kad ne bi bilo ničeg lošeg, kao zagađenja, mislim da bi svi bili sretniji. Stvarno ne bi nikom škodilo ako manje koristimo plastiku i počistimo iza sebe.“ Luka je pogleda i nakon nekog vremena kaže: „Da, slažem se s tobom.“

Gloria Mihaljević

Kako bih ja promijenila svijet na bolje?

U srcu svakog od nas leži želja za boljim svijetom - svijetom u kojem vlada ljubav, razumijevanje i solidarnost među ljudima. Mnogi od nas trude se učiniti razliku, pružajući pomoć i podršku onima kojima je to potrebno. Međutim, često se suočavamo s izazovom sebičnosti i ravnodušnosti drugih, što može ugasiti našu nadu u stvaranje bolje budućnosti. Unatoč tome, važno je nastaviti vjerovati u moć ljubavi i zajedništva, jer čak i u prisutnosti sebičnih pojedinaca, naša predanost promjeni može ostaviti dubok trag.

Kroz mirisne šume i pored zelenih livada, ja bih koračala s odlučnošću da promijenim svijet na bolje. Prvi korak bio bi moj susret s mudrim starcima gdje bih pažljivo slušala dok dijele svoju mudrost. Nakon toga, odlučila bih se posvetiti i pomoći starijim osobama u mom selu. Svako jutro, nakon doručka, krenula bih prema njihovim kućama s osmijehom na licu i ponudila svoju pomoć. Od lakših kućanskih poslova do pričanja priča i slušanja njihovih životnih iskustava, uvijek bih se trudila biti tamo za njih. Željela bih da svijet postane mjesto gdje se svaka osoba osjeća važno i voljeno, bez obzira na godine ili druge razlike. Organizirala bih volonterske projekte u kojima bi mladi i stari radili zajedno, učeći jedni od drugih i gradeći snažne veze koje bi trajale cijeli život. Kada bih završila s tim, usredotočila bih se na borbu protiv diskriminacije. Organizirala bih javne rasprave i edukativne radionice o važnosti uvažavanja različitosti i borbi protiv predrasuda. Putem umjetnosti, glazbe i plesa poticala bih ljude da slave svoje različitosti i grade zajednice koje su otvorene za sve. Odlučila bih se uključiti u lokalne projekte očuvanja okoliša, organizirajući akcije čišćenja šuma i parkova. Uz to, željela bih potaknuti obrazovne inicijative koje bi mladima pružile priliku za učenje i razvoj. Organizirala bih radionice o važnosti obrazovanja, poticala bih razgovore o karijerama i poticala bih mentorstvo kako bi mladi imali podršku i inspiraciju u ostvarivanju svojih snova. Dakle, željela bih potaknuti solidarnost među ljudima kroz različite humanitarne akcije. Organizirala bih prikupljanje donacija za one u potrebi, volontirala bih u lokalnim centrima za beskućnike i sudjelovala bih u projektima koji pružaju pomoć onima koji su pogođeni prirodnim katastrofama ili drugim nedaćama. U svojoj neprestanoj misiji za promjenom, znala bih da su male geste također važne. Svaki osmijeh koji podijelim, svaka riječ podrške koju pružim i svaka dobra djela koja učinim doprinijet će stvaranju boljeg svijeta za sve nas. Jer svatko od nas ima moć učiniti razliku, a zajedno, ta moć postaje

nepobjediva. I tako, dok bih koračala kroz svoje selo, promatrajući ljude kako se zajedno smiju, osjećala bih duboko zadovoljstvo. No, usred te radosti, ne bih mogla zanemariti gorčinu u srcu. Istina je da, unatoč našim najboljim naporima, uvijek će postojati oni sebični pojedinci koji gledaju samo na vlastiti interes. Oni koji su spremni žrtvovati dobrobit drugih zarad vlastite koristi, koji slijepo koračaju kroz život bez obzira na patnju koju ostavljaju iza sebe. Ti sebični ljudi, ti tamni oblaci u našoj inače svijetloj zajednici, podsjetili bi me da naša borba za bolji svijet nikada nije gotova. Iako se možda čini da naše male geste ljubaznosti i naša velika srca ne mogu promijeniti svijet koji je zatrovan sebičnošću, svjetlost koju donosimo uvijek će prodirati kroz tamu.

Paula Gegić

Kako učiniti svijet boljim mjestom?

U sudnici sve ide kao po špagi. Imamo dvije strane, odvjetnike i sutkinju. Sve je uobičajeno, osim teme rasprave. Danas se ne raspravlja o skrbništvu, razvodu...

Nego se raspravlja o tome kako da svijet bude bolje mjesto. Tužiteljica je gospođa Tea, predsjednica udruge Bolji svijet i tuženik gospodin Vjekoslav predsjednik udruge.

Svijet je dobar ovakav kakav je. Rasprava je počela.

„Gospođo Tea izvolite iznijeti svoje argumente.” Započela je sutkinja.

Tea ustane i krene samouvjerenom: „Gospođo sutkinjo, svijet bi bio puno bolje mjesto kada bi ljudi odvajali otpad, ne bacali ga po prirodi i slično.”

Sutkinja strogo kimne i sada riječ ima gospodin Vjekoslav. „Gospođo sutkinjo, mislim da je nemoguće da baš cijeli svijet počne odvajati otpad. I da neki počnu, uvijek će biti onih koji ga neće odvajati. Zato je bolje da svijet ostane ovakav kakav je.” Gospodin Vjekoslav je završio. Sutkinja ponovo složi ozbiljnu facu i da gospođi Tei riječ. „Ne radi se samo o odvajanju otpada, ljudi bi trebali pomagati jedni drugima. Ima toliko beskućnika koji bespomoćno sjede na ulici, a nitko im ne bi dao ni centa. Koliko ima vršnjačkog nasilja među učenicima. Oni bi se trebali družiti i pomagati jedni drugima, a ne ratovati.” Ovime gospođa Tea završi svoj drugi argument. Sutkinja izgleda kao da je već donijela odluku, ali dozvoli da gospodin Vjekoslav kaže svoje mišljenje. „Gospođo sutkinjo, uvijek će biti zla u svijetu, što god bilo. Ne mislim da se išta može mijenjati.” Gospodin Vjekoslav završi. Više ni jedna strana nema riječ. Nakon minute tišine sutkinja je donijela presudu: „Ne mogu reći sad je li itko u pravu. Uvijek će biti zla u svijetu, kako kaže gospodin Vjekoslav, ali uvijek će biti netko tko će naći svijetlo. Uvijek će biti dobrih i loših ljudi i tu nitko ništa ne može. Ali, da samo jedan čovjek učini nešto lijepo svaki dan, promijenit će svijet. Zato svi koji slušaju ovu raspravu neka učine nešto lijepo svaki dan i učine svijet boljim mjestom.” Suđenje je završilo.

Tea Dumić

Moj proces preobrazbe svijeta

Mnogo ljudi na svijetu dijele želju da naprave pozitivnu promjenu u svijetu oko sebe pa tako i ja. Svuda oko nas postoje ljudi koji mijenjaju svijet na bolje.

Svi znamo da nas okružuje jako puno problema, od zagađenja okoliša do siromaštva. Umjesto da se ja i svi ljudi na ovome svijetu prepustimo osjećaju bespomoćnosti, trebamo se odlučiti djelovati. Mogu dijeliti neke informacije putem društvenih mreža te tako potaknuti pojedinca na razmišljanje. Mogu pomoći starijima i nemoćnima i tako biti uzor mlađima od mene. Isto tako mogu češće prakticirati ljubaznost prema drugima, osmjehnuti im se ili reći poneku ljubaznu riječ što bi nekome moglo bar malo uljepšati težak ili naporan dan. Mogu volontirati u lokalnoj zajednici u skloništima za beskućnike ili sudjelovati u čišćenju okoliša. Za par godina ću završiti svoj smjer medicinske sestre i tako ću moći pružati pomoć i zdravstvenu skrb za poboljšanje života mnogih ljudi. Mogu donirati novac potrebitima te im kupiti hranu i proizvode za osobnu higijenu. Mogu koristiti obnovljive izvore energije. Zatim mogu reciklirati otpad tako da se može napraviti nešto novo od toga. Umjesto iz plastične boce mogu piti iz staklene boce. Ako nešto ne mogu pojesti bolje da to ostavim za poslije, nego da bacam u smeće. Umjesto automobilom, do škole mogu ići biciklom ili autobusom. Moja obitelj bi trebala kupovati od lokalnih eko uzgajivača i podržati njihov rad kako bi opstali na tržištu. Kada idem u kupovinu s majkom mogu ponijeti vlastitu shopping torbu.

I najmanje akcije mogu imati veliki utjecaj kada se ljudi udruže i djeluju zajedno. Svatko od nas, bez obzira na to bili maleni ili veliki, možemo doprinijeti stvaranju boljeg svijeta za što je potrebno samo malo volje.

Ana Tropšek

Proces preobrazbe svijeta pričom

Razmišljate li ikada što ste upravo pojeli? Odakle je to došlo? Koliko je tisuća kilometara prešlo da bi došlo u vaše ruke. Ako se itko od vas sjeti pitati takvo banalno pitanje, uvijek je lako pogledati naljepnicu na ambalaži i provjeriti odakle je naš obrok došao, zar ne? Argentina, Mexico... ni ne trepnemo na lokaciju, ali nitko od nas se ne pita kroz što je sve naša hrana prošla. Odakle je došlo sjeme? I zato naš plan toliko dobro radi. Ljudi se ne propituju. I zato ih je lako kontrolirati.

Smatra se da je hrana koju ljudi pronalaze u trgovinama sigurna, ali to je daleko od istine. Svaka čestica hrane koju vi ljudi konzumirate prošla je kroz naše ruke, naš mašinerija. Vi ne razmišljate kada su rajčice postale tako glatke i slatke, meso tako sočno i ukusno. Ne brinite se, sve smo mi strojevi to riješili, od oprašivanja do pakiranja, od sočnosti do okusa, malo pomiješali gene od voća, povrća. Naravno, ako ljudi ne vide kako modificiramo genetiku hrane, ne vide ni ono što im tajno stavljamo u hranu, da bude lakše za kontrolirati i iskoristavati. Nastavit ćemo mi sa našim malim projektom i vidjeti koliko dugo će ljudska vrsta izdržati prije negoli skuži da je truju vlastite kreacije. Sto, dvjesto godina, a možda, možda nikada...

Petra Turčinović

Ljepši svijet uz žene

Kako bi svijet postao idealan, žene ga trebaju mijenjati. Većina žena u sebi krije snagu, a toga nisu ni svjesne. Ženske junakinje brojnih knjiga koje nam to pokazuju. Također smo svjedoci da su se zbog žena vodili brojni ratovi što potvrđuje da žene stvarno mijenjaju svijet. Žene su uistinu moćne i nositelji su brojnih promjena.

Potrebna je snaga volje kako bi svijet postao bolji. A kada je u pitanju snaga, ima li snažnijih živih bića od žena?! Žena nosi 9 mjeseci dijete u svoj utrobi, odgaja ga i žrtvuje se zbog njega. Cijeli život strepi za svoju porodicu i nosi sva četiri zida kuća. Unatoč svemu tome žene su i dalje podređene u odnosu na muškarce, ponižavanje i „manje vrijedne”. Nerijetko su potplaćene, premalo zastupljene u politici, a zavrjeđuju puno bolje mjesto. Kada bi žene bile na čelu svijeta, svijet bi se preobrazio u bolje i sretnije mjesto. Bilo bi puno manje suza na dječjim licima, ratovi bi bila nepoznanica, svijetom bi vladala pravda, a kriminal i zlodjela bi bili svedeni na minimum. Žene bi mijenjale svijet na bolje i brinule o njemu kao što majka brine o voljenom djetetu.

Melani Blažinčić